

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

9 iunie 2021 *

„Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive adoptate împotriva Iranului cu scopul de a împiedica proliferarea nucleară – Înghețarea fondurilor – Lista persoanelor, entităților și organismelor cărora li se aplică înghețarea fondurilor și a resurselor economice – Menținerea numelui reclamantului pe listă – Eroare de apreciere – Articolul 266 TFUE”

În cauza T-580/19,

Sayed Shamsuddin Borborudi, cu domiciliul în Teheran (Iran), reprezentat de L. Vidal, avocat,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de V. Piessevaux și D. Mykolaitis, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/855 al Consiliului din 27 mai 2019 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2019, L 140, p. 1) în măsura în care menține numele reclamantului pe lista care figurează în anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii S. Gervasoni, președinte, L. Madise și J. Martín y Pérez de Nanclares (raportor), judecători,

grefier: doamna E. Artemiou, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 3 decembrie 2020,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre¹

I. Istoricul cauzei

[omissis]

B. Cu privire la includerea numelui reclamantului în listele în cauză

- 5 Prin Decizia 2011/783/PESC din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2011, L 319, p. 71), Consiliul a modificat această din urmă decizie în vederea aplicării respectivelor măsuri restrictive altor persoane și entități, ale căror nume au fost adăugate pe lista care figurează în anexa II la această din urmă decizie. Numele reclamantului, Sayed Shamsuddin Borborudi, precum și data includerii numelui său în această listă, în speță 1 decembrie 2011, au fost adăugate în anexa II la Decizia 2010/413, menționând următoarele motive:

„Șef adjunct al Organizației Iraniene a Energiei Atomice (AEOI), desemnată de [Națiunile Unite]. Acesta este subordonat al lui Feridun Abbasi Davani, desemnat de [Națiunile Unite]. El participă la programul nuclear iranian cel puțin din 2002, inclusiv ca fost director al departamentului de logistică și achiziții al [proiectului] AMAD, unde era însărcinat cu utilizarea firmelor-paravan, precum Kimia Madan, în vederea achiziționării de echipamente și materiale pentru programul iranian de armament nuclear.”

[omissis]

C. Cu privire la menținerea numelui reclamantului pe listele în cauză

[omissis]

- 11 Prin scrisoarea din 15 aprilie 2014, reclamantul a prezentat Consiliului o nouă cerere de retragere de pe listele în cauză (denumită în continuare „scrisoarea din 15 aprilie 2014”). Conținutul acestei noi cereri era în esență același cu cel al scrisorii din 31 ianuarie 2013, menționată la punctul 9 de mai sus. În această privință, pe lângă conținutul care figurează în aceasta din urmă, scrisoarea din 15 aprilie 2014 includea o mențiune a Planului comun de acțiune, încheiat la Geneva (Elveția) la 24 noiembrie 2013. Reclamantul susținea că, având în vedere acest plan, AEOI aștepta din partea Consiliului să își reconsidere decizia de a institui măsuri restrictive față de persoane și entități care participă la programul nuclear iranian. Reclamantul susținea de asemenea că nu coopera deloc, nici în calitate de consultant, nici în calitate de administrator, cu societățile sau organizațiile care fac obiectul sancțiunilor sau cu entitățile legate de industria nucleară iraniană.
- 12 Nu a avut loc niciun schimb de corespondență între Consiliu și reclamant după trimiterea scrisorii din 15 aprilie 2014 până la 27 mai 2019, dată la care Consiliul a adoptat Decizia (PESC) 2019/870 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2019, L 140, p. 90), în urma reexaminării anuale a listei persoanelor și entităților care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum este prevăzută la articolul 26 alineatul (3) din această din urmă decizie. Prin articolul 1 din Decizia 2019/870, anexa II la Decizia 2010/413 a fost modificată în conformitate cu anexa la Decizia 2019/870. Mențiunea privind reclamantul, care figurează în această anexă, a fost modificată pentru a adăuga, în coloana referitoare la informațiile de identificare, data nașterii reclamantului, și anume 21 septembrie 1969.

1 Sunt redată numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

- 13 La 27 mai 2019, Consiliul a adoptat de asemenea Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/855 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2019, L 140, p. 1, denumit în continuare „actul atacat”). În temeiul articolului 1 din actul atacat, anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 a fost modificată pentru a ține cont de modificările aduse anexei II la Decizia 2010/413 prin Decizia 2019/870. Mai precis, numele reclamantului figurează la punctul 25 din tabelul A din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, printre persoanele și entitățile implicate în activitățile nucleare sau privind rachete balistice și persoanele și entitățile care acordă sprijin guvernului Iranului.

II. Procedura și concluziile părților

- 14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 august 2019, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 15 Prin decizia adoptată la 17 octombrie 2019, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, președintele Tribunalului a reatribuit cauza unui alt judecător raportor, repartizat Camerei a patra.
- 16 La 22 noiembrie 2019, Consiliul a depus la grefa Tribunalului memoriul în apărare.
- 17 Memoriul în replică și memoriul în duplică au fost depuse de reclamant la 14 februarie 2020 și, respectiv, de Consiliu la 23 aprilie 2020.
- 18 Faza scrisă a procedurii a fost închisă la 23 aprilie 2020.
- 19 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul de procedură, la 6 octombrie 2020, Tribunalul a solicitat părților să răspundă la o serie de întrebări, la care acestea au răspuns în termenul stabilit.
- 20 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința desfășurată la 3 decembrie 2020.
- 21 Reclamantul solicită Tribunalului:
- anularea actului atacat în măsura în care îl privește;
 - obligarea Consiliului la radierea numelui său din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012;
 - obligarea Consiliului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.
- 22 Consiliul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca neîntemeiată;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

A. Cu privire la primul capăt de cerere

- 23 Trebuie să se observe că reclamantul nu a solicitat anularea Deciziei 2019/870, adoptată concomitent cu Regulamentul de punere în aplicare 2019/855.

- 24 Potrivit articolului 29 TUE, în temeiul căruia a fost adoptată Decizia 2010/413, „Consiliul adoptă decizii care definesc poziția Uniunii într-o anumită chestiune de natură geografică sau tematică. Statele membre asigură conformitatea politicilor lor naționale cu pozițiile Uniunii”.
- 25 Articolul 215 alineatul (1) TFUE prevede că, „[î]n cazul în care o decizie, adoptată în conformitate cu titlul V capitolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană [capitol în care figurează articolul 29 TUE], prevede întreruperea sau restrângerea, totală sau parțială, a relațiilor economice și financiare cu una sau mai multe țări terțe, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea comună a Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și a Comisiei, adoptă măsurile necesare. Consiliul informează Parlamentul European cu privire la aceasta”. Alineatul (2) al acestei dispoziții dispune că, „[î]n cazul în care se prevede într-o decizie, adoptată în conformitate cu titlul V capitolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Consiliul poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (1), măsuri restrictive împotriva unor persoane fizice sau juridice, grupuri sau entități fără caracter statal”.
- 26 Reiese din jurisprudență că deciziile adoptate în temeiul articolului 29 TUE și regulamentele adoptate în temeiul articolului 215 TFUE sunt două tipuri de acte, primul exprimând poziția Uniunii în ceea ce privește măsurile restrictive care trebuie adoptate, iar al doilea constituind instrumentul pentru a pune în aplicare măsurile menționate la nivelul Uniunii (Hotărârea din 28 martie 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punctul 90).
- 27 În plus, Curtea a statuat că validitatea unui regulament adoptat în temeiul articolului 215 TFUE necesită adoptarea prealabilă a unei decizii valide în conformitate cu dispozițiile referitoare la politica externă și de securitate comună (PESC) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 martie 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punctul 55). Cu alte cuvinte, adoptarea unui regulament în temeiul articolului 215 TFUE este condiționată de adoptarea unei decizii în temeiul articolului 29 TUE.
- 28 În pofida legăturii strânse dintre aceste două tipuri de acte, nu este mai puțin adevărat că este vorba despre două acte distincte și independente, astfel încât nimic nu împiedică un reclamant să atace numai un regulament de punere în aplicare.
- 29 Prin urmare, în speță, împrejurarea că obiectul acțiunii este limitat la o cerere de anulare a actului atacat în ceea ce îl privește pe reclamant și nu vizează de asemenea Decizia 2019/870 nu se opune examinării acesteia, fără a aduce atingere consecințelor pe care o eventuală anulare a actului atacat le-ar putea avea asupra acestei decizii (a se vedea punctele 91 și următoarele de mai jos).

[omissis]

C. Cu privire la fond

[omissis]

3. Cu privire la calitatea reclamantului de șef adjunct al AEOI

- 52 În primul rând, trebuie amintit că reclamantul afirmă că a încetat să lucreze pentru AEOI în luna august 2013 și că nu mai are nicio legătură cu această organizație. Pentru a susține această afirmație, reclamantul prezintă, *primo*, un atestat din 5 mai 2019 semnat de directorul general al AEOI, potrivit căruia reclamantul a lucrat ca „vicepreședinte al [AEOI] pentru afaceri executive și adjunct administrativ și financiar al acestei organizații” între 23 aprilie 2011 și 31 august 2013. Ca răspuns la criticile Consiliului exprimate în memoriul în apărare, referitoare la faptul că atestatul sus-menționat prezintă o slabă calitate tehnică și că nu este certificat, reclamantul furnizează, în momentul depunerii replicii, un nou atestat, din 22 ianuarie 2020, provenind de la directoratul general pentru dezvoltarea

resurselor umane și alocații al AEOI În aceasta din urmă, al cărui conținut este identic cu cel al atestatului din 5 mai 2019, se arată că, după 31 august 2013, reclamantul nu a ocupat niciun post, niciun loc de muncă și nu avut nicio legătură cu AEOI. *Secundo*, reclamantul arată că pretinsa sa calitate de șef adjunct al AEOI este contrazisă de un comunicat de presă al Ministerului Afacerilor Externe al Regatului Unit din 23 iunie 2019, potrivit căruia ministrul însărcinat cu Orientul Mijlociu a discutat, printre alții, cu șeful adjunct al AEOI, A. *Tertio*, în cadrul replicii, reclamantul arată că niciun raport al AIEA nu conține numele său. Or, potrivit reclamantului, diferitele rapoarte ale acestei organizații menționează în mod regulat numele reprezentanților legali ai AEOI, în special pe cel al președintelui acesteia. În sfârșit, *quarto*, reclamantul remarcă faptul că, de la semnarea Planului comun de acțiune cuprinzător, programul nuclear iranian se află sub supravegherea exclusivă a AIEA și a Uniunii. În consecință, potrivit reclamantului, dacă acesta din urmă ar fi fost încă efectiv legat de AEOI, Consiliul ar fi dispus de elemente pentru a dovedi acest lucru.

- 53 În pofida criticilor Consiliului împotriva atestatului din 5 mai 2019 semnat de directorul general al AEOI, prezentat de reclamant, și în pofida contestării unora dintre argumentele invocate de acesta din urmă, trebuie remarcat că, în cadrul prezentei proceduri, Consiliul nu contestă de altfel faptul că reclamantul a încetat să lucreze pentru AEOI în luna august 2013.
- 54 În schimb, Consiliul arată că, în considerarea anumitor împrejurări, nu era nerezonabil să creadă, la data adoptării actului atacat, că reclamantul continua să fie un șef adjunct al AEOI. Acest lucru rezulta în esență, în primul rând, din faptul că reclamantul nu prezentase elemente în susținerea afirmațiilor cuprinse în scrisoarea sa din 15 aprilie 2014, în al doilea rând, din conținutul ambiguu al acestei scrisori, care sugera că reclamantul o scrisese în calitate de șef adjunct al AEOI, în al treilea rând, din faptul că reclamantul nu comunicase Consiliului adresa sa ori coordonate diferite de cele ale AEOI, în al patrulea rând, din faptul că reclamantul nu luase legătura cu Consiliul de la data scrisorii menționate și, în al cincilea rând, din faptul că nici site-ul internet al AEOI, nici alte surse publice nu furnizau informații care să permită să se știe cine ocupa posturi de conducere în cadrul AEOI, astfel încât singurele informații pe care se putea baza în această privință erau elemente de probă scrise care proveneau de la reclamant.
- 55 În această privință trebuie arătat că Consiliul nu poate reproșa reclamantului, fără a răsturna sarcina probei, că nu a dovedit că încetase orice activitate în cadrul AEOI, impunând ca acesta să îl informeze cu privire la o astfel de împrejurare și, cu atât mai puțin, să prezinte Consiliului elemente de probă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2014, Alchaar/Consiliul, T-203/12, nepublicată, EU:T:2014:602, punctul 152 și jurisprudența citată). Dimpotrivă, revine Consiliului, în cadrul reexaminării anuale a măsurilor restrictive prevăzute la articolul 26 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și la articolul 46 alineatul (7) din Regulamentul nr. 267/2012, sarcina de a examina cu atenție elementele care susțin includerea numelui reclamantului în listele în cauză. Acest lucru nu îl împiedică pe reclamant să poată prezenta în orice moment observații sau elemente de probă noi, în conformitate cu articolul 24 alineatul (4) din Decizia 2010/413 și cu articolul 46 alineatul (5) din Regulamentul nr. 267/2012. Este vorba însă despre o posibilitate care aparține reclamantului, care nu poate scuti Consiliul de sarcina probei care îi incumbă.

[omissis]

- 62 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în orice caz, extrasul neconfidențial al propunerii de includere nu cuprinde decât un singur alineat, al cărui text coincide cu cel care figurează în motivele includerii în listele în cauză. Or, acesta nu este însoțit de niciun element care să susțină motivul potrivit căruia reclamantul ar fi un șef adjunct al AEOI.

[omissis]

5. Cu privire la caracterul trecut al activităților reclamantului care figurează în motivele de includere

[omissis]

- 80 Pretinzând că menținerea includerii numelui reclamantului în listele în cauză ar fi justificată de activitățile trecute ale acestuia din urmă, Consiliul efectuează o înlocuire a motivelor pe care se întemeiază actul atacat pe care Tribunalul nu o poate accepta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2012, Oil Turbo Compressor/Consiliul, T-63/12, EU:T:2012:579, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 81 În orice caz, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, criteriul de includere în listele în cauză referitor la furnizarea de sprijin activităților nucleare iraniene care prezintă un risc de proliferare implică stabilirea existenței unei legături, directe sau indirecte, între activitățile persoanei sau ale entității vizate și proliferarea nucleară (Hotărârea din 25 martie 2015, Central Bank of Iran/Consiliul, T-563/12, EU:T:2015:187, punctul 66).
- 82 În plus, s-a statuat că diferitele dispoziții ale Deciziei 2010/413 și ale Regulamentului nr. 267/2012 care prevăd înghețarea fondurilor sunt redactate în manieră generală („[participă], [sunt] asociate în mod direct sau [susțin]”), fără referire la comportamente prealabile deciziei de înghețare a fondurilor (Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punctul 85).
- 83 Pe de altă parte, trebuie amintit că măsurile restrictive împotriva Iranului urmăresc să prevină dezvoltarea proliferării nucleare făcând presiuni asupra respectivului stat pentru ca acesta să pună capăt activităților sale care prezintă un risc de proliferare nucleară. Reiese atât din economia, cât și din finalitatea generală a Deciziei 2010/413, a Regulamentului nr. 961/2010, precum și a Regulamentului nr. 267/2012 că obiectivul lor este să împiedice un „risc de proliferare” nucleară în acest stat și că măsurile de înghețare a fondurilor impuse în temeiul acestor texte au o vocație preventivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, Afrasiabi și alții, C-72/11, EU:C:2011:874, punctul 44).
- 84 Rezultă că adoptarea unor măsuri restrictive împotriva unei persoane nu presupune ca aceasta să fi adoptat în prealabil un comportament reprobabil efectiv, dat fiind că riscul ca această persoană să adopte un asemenea comportament în viitor poate fi suficient (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punctul 84).
- 85 Astfel, deși o participare efectivă la programul nuclear iranian prealabilă adoptării măsurilor restrictive nu poate fi impusă, existența unei legături directe sau indirecte între activitățile unei persoane și proliferarea nucleară este o condiție pentru includerea numelui acestei persoane în listele în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 martie 2017, Neka Novin/Consiliul, T-436/14, nepublicată, EU:T:2017:142, punctul 30).
- 86 În speță, considerate izolat, atribuțiile anterioare ale reclamantului în cadrul AEOI și, presupunând că este dovedită, participarea sa anterioară la programul nuclear iranian nu pot justifica includerea numelui acestuia în listele în cauză. Astfel, în cazul în care Consiliul intenționa să se întemeieze pe atribuțiile anterioare ale reclamantului și pe participarea sa anterioară la programul nuclear iranian, precum și pe riscul ca, având în vedere cunoștințele și competențele sale, reclamantul să furnizeze sprijin activităților nucleare iraniene care prezintă risc de proliferare nucleară, Consiliul ar fi avut obligația să prezinte, la data adoptării actului atacat, indicii serioase și concordante care să permită în mod rezonabil să se considere că reclamantul menținea legături cu AEOI și cu programul nuclear iranian sau, mai general, cu activitățile care prezintă un risc de proliferare nucleară și care să justifice

includerea numelui său în listele în cauză după încetarea activităților sale în cadrul acestei organizații și după încheierea participării sale la programul nuclear iranian (Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctul 40).

[omissis]

D. Consecințele prezentei hotărâri asupra Deciziei 2019/870

- 91 Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, reclamantul susține în esență că, în ipoteza în care Tribunalul ar anula actul atacat, Consiliul ar trebui să revoce Decizia 2019/870.
- 92 Ca răspuns la aceeași întrebare, Consiliul arată că reclamantul a solicitat anularea actului atacat numai în măsura în care îl privește. În plus, acesta a semnalat că, în ipoteza în care Tribunalul ar anula actul respectiv, anularea nu s-ar aplica decât acestuia din urmă. Consiliul a arătat de asemenea că Tribunalul este ținut de concluziile formulate de reclamant și că nu se poate pronunța depășind cadrul acestora. În sfârșit, Consiliul a subliniat că Decizia 2019/870 a fost înlocuită prin Decizia (PESC) 2020/849 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2020, L 196, p. 8).
- 93 Trebuie arătat că prezenta hotărâre stabilește numai anularea actului atacat, și anume Regulamentul de punere în aplicare 2019/855. Prin urmare, aceasta nu poate determina în mod automat anularea Deciziei 2019/870.
- 94 Or, împrejurarea că Decizia 2019/870 rămâne aplicabilă chiar dacă actul atacat ar fi anulat ar putea aduce o atingere gravă securității juridice, întrucât prin cele două acte reclamantului i se aplică măsuri identice (Hotărârea din 17 aprilie 2013, TCMFG/Consiliul, T-404/11, nepublicată, EU:T:2013:194, punctul 43).
- 95 În plus, pentru a se conforma prezentei hotărâri și pentru a-i asigura executarea integrală, Consiliul este obligat să respecte nu doar dispozitivul acestei hotărâri, ci și motivele care constituie temeiul necesar al hotărârii, în sensul că sunt indispensabile pentru a determina sensul exact al ceea ce s-a hotărât în dispozitiv. Astfel, aceste motive sunt cele care, pe de o parte, identifică motivele includerii numelui reclamantului în listele în cauză, considerate nelegale în măsura în care sunt afectate de erori de apreciere, și, pe de altă parte, relevă motivele exacte ale nelegalității constatate în dispozitiv și pe care Consiliul trebuie să le ia în considerare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 60 și jurisprudența citată).
- 96 Cu toate acestea, deși constatarea nelegalității în motivele hotărârii de anulare obligă, în primul rând, instituția autoare a actului anulat să elimine această nelegalitate în actul destinat să înlocuiască actul anulat, aceasta poate de asemenea, în măsura în care privește o dispoziție cu un conținut determinat într-o anumită materie, să determine și alte consecințe pentru instituția menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 97 În ceea ce privește, precum în speță, anularea unui regulament de punere în aplicare prin care se modifică lista care figurează în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, listă care trebuie să facă obiectul unei revizuirii la intervale regulate în temeiul articolului 46 alineatul (7) din Regulamentul nr. 267/2012, instituția care este autorul acestuia are mai întâi obligația de a se asigura că eventualele decizii subsecvente de înghețare a fondurilor care trebuie să intervină după hotărârea de anulare, pentru a se aplica perioadelor ulterioare acestei hotărâri, nu sunt afectate de aceleași nelegalități (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 62 și jurisprudența citată).

98 Trebuie de asemenea să se admită că, în temeiul efectului retroactiv inerent hotărârilor de anulare, constatarea nelegalității operează de la data la care actul anulat a început să își producă efectele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 64 și jurisprudența citată). Prin urmare, trebuie să se deducă de aici că, în speță, Consiliul ar putea avea de asemenea obligația, în temeiul articolului 266 TFUE, de a elimina din textele deja intervenite la momentul hotărârii de anulare motivele includerii numelui reclamantului care au același conținut ca și cele considerate nelegale, dacă aceste motive sunt susținute de aceleași elemente de probă precum cele examinate de Tribunal în prezenta hotărâre (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 aprilie 1988, Asteris și alții/Comisia, 97/86, 99/86, 193/86 și 215/86, EU:C:1988:199, punctul 30). Acest lucru este valabil, așadar, pentru textele ulterioare adoptării actului atacat care cuprind motive de includere identice cu cele considerate nelegale în prezenta hotărâre de anulare și care ar fi întemeiate pe aceleași elemente de probă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 aprilie 1988, Asteris și alții/Comisia, 97/86, 99/86, 193/86 și 215/86, EU:C:1988:199, punctul 31), precum și pentru Decizia 2019/870, a cărei dată de intrare în vigoare este aceeași cu cea a actului atacat, sub rezerva ca aceasta să cuprindă motive identice cu cele considerate nelegale în prezenta hotărâre de anulare și să fie întemeiată pe aceleași elemente de probă.

[omissis]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/855 al Consiliului Uniunii Europene din 27 mai 2019 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului în măsura în care îl privește pe domnul Sayed Shamsuddin Borborudi.**
- 2) **Obligă Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 iunie 2021.

Semnături